

יצחק אורפז, צילום: דניאל מורגינסקי

יצחק אורבון-אורפז

שעון הכיס של אבא

הצפרים מתו.
המחוגים יבשו.
שם רק חשך יש
ילד טוב שלי.

אבל מה צועק שם, אבי.
מה שם צועק
אבי אבי
כמו חיה שחוטאה?

זה רק רעש
השתיקה, ילדי.

עמון 77, דצמבר 2002, גל' 274

באוזני בחוכמתו שאהפוך לאיש מסעות ולסופר מסעות. נבואה זו התגשמה במלואה, במובן העמוק של המסע פנימה והחוצה - מסע שבו המרחקים הופכים למרחבים, מרחבי הנפש כמובן. אורפז לא הקל על עצמו וגם לא תמיד על אוהביו. הוא היה אדם סקרן מאוד, ותמיד ביקש לשמוע את דעתי נטולת הפניות והתעקש שלא אחסוך ממנו את שבט הביקורת. "מי אני שאבקר אותך? אני רק כותב בראשית צעדי", הצטנעת, והוא אמר: "אל תזלזל בדעתך. אתה תהפוך יום אחד למבקר ספרות". וגם בנבואה הזאת הוא צדק, אף שאני לא האמנתי אז בכוחי להפוך למבקר, הגם שזוללתי ספרים מקטנות.

אורפז הציע פעם שאכתוב מונוגרפיה עליו, אבל תאוות המסעות שלי התנגשה אז עם הרצון לכתוב את הספר שהוא כל כך רצה שייכתב, ונאלצתי לוותר. יצאתי שוב לדרכי בתחושה שמפגשי איתו עומדים תמיד בסימן המסע הבא שלי, וקילומטרז' השיחות איתו מסתיים תמיד בקילומטרז' של מסעות.

כשפרחה נשמתו של אורפז מתוך גופו שנתרם למדע, חזקה עליה שיצאה למסע צליינות חילוני אינסופי במרחבי הקוסמוס והספירות, ואולי גם ברחובות הטומוז'נה של השמים. אם היא תשוב יום אחד בתחיית המתים, אורפז מן הסתם יכתוב על כך ספר צלייני מרשים ועמוק לא פחות מקורדמו. ♦